РЕШЕНИЕ НА СЪДА (четвърти състав)

7 юли 2011 година *

По дело C-310/10

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Curtea de Apel Bacău (Румъния) с акт от 14 юни 2010 г., постъпил в Съда на 29 юни 2010 г., в рамките на производство по дело

Ministerul Justiției și Libertăților Cetățenești

срещу

Ştefan Agafiței,

Raluca Apetroaei,

Marcel Bărbieru,

Sorin Budeanu,

* Език на производството: румънски.

Luminița Chiagă,

Mihaela Crăciun,

Sorin-Vasile Curpăn,

Mihaela Dabija,

Mia-Cristina Damian,

Sorina Danalache,

Oana-Alina Dogaru,

Geanina Dorneanu,

Adina-Cătălina Galavan,

Gabriel Grancea,

Mădălina Radu (Hobjilă),

Nicolae Cătălin Iacobuţ,

Roxana Lăcătuşu,

Sergiu Lupaşcu,

Smaranda Maftei,

Silvia Mărmureanu,

Maria Oborocianu,

Simona Panfil,

Oana-Georgeta Pânzaru,

Laurenţiu Păduraru,

Elena Pîrjol-Năstase,

Ioana Pocovnicu,

Alina Pușcașu,

Cezar Ştefănescu,

Roxana Ştefănescu,

Ciprian Țimiraș,

Cristina Vintilă,

СЪДЪТ (четвърти състав),

състоящ се от: г-н J.-C. Bonichot, председател на състав, г-н K. Schiemann (докладчик), г-н L. Bay Larsen, г-жа A. Prechal и г-н E. Jarašiūnas, съдии,

генерален адвокат: г-н Y. Bot,
секретар: г-жа R. Şereş, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 14 април 2011 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за румънското правителство, представлявано първоначално от г-н A. Popescu и г-н V. Angelescu, впоследствие от г-н R. H. Radu и г-жа R.-I. Munteanu, в качеството на представители,

— за Ирландия, от г-н D. O'Hagan, в качеството на представител, подпомаган от г-н A. Collins, SC, и от г-н N. Travers, BL,

— за Европейската комисия, от г-н J. Enegren и г-жа L. Bouyon, в качеството на представители,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 15 от Директива 2000/43/ЕО на Съвета от 29 юни 2000 година относно прилагане на принципа на равно третиране на лица без разлика на расата или етническия произход (ОВ L 180, стр. 22; Специално издание на български език, 2007 г., глава 20, том 1, стр. 19) и член 17 от Директива 2000/78/ЕО на Съвета от 27 ноември 2000 година за създаване на основна рамка за равно третиране в областта на заетостта и професиите (ОВ L 303, стр. 16; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 6, стр. 7), както и, в случай на конфликт между посочените

разпоредби и национална правна уредба или решение на Curtea Constituțională (Конституционен съд) — до последиците, които могат да възникнат от предимството на правото на Съюза.

Правна уредба

Правна уредба на Съюза

2 Член 1 от Директива 2000/43 предвижда:

„Целта на настоящата директива е да създаде рамка за борба срещу дискриминацията въз основа на расов признак или етнически произход с оглед прилагането в държавите членки на принципа на равно третиране“.

3 Член 2, параграф 1 от посочената директива гласи:

„По смисъла на настоящата директива „принципът на равно третиране“ означава отсъствие на пряка или непряка дискриминация, основана на расов признак или етнически произход“.

4 Член 1 от Директива 2000/78 предвижда:

„Целта на настоящата директива е да регламентира основната рамка за борба с дискриминацията, основана на религия или убеждение, увреждане, възраст или сексуална ориентация по отношение на заетостта и упражняването на занятие, с оглед прилагането в държавите членки на принципа [на] равно третиране“.

5 Член 2, параграф 1 от посочената директива гласи:

„За целите на настоящата директива, „принципът [на] равно третиране“ означава [отсъствие на] пряка или непряка дискриминация въз основа на който и да е от признаците, посочени в член 1“.

6 Член 3, параграф 1, буква в) от Директива 2000/43 и член 3, параграф 1, буква в) от Директива 2000/78, и двата озаглавени „Приложно поле“, предвиждат, че в рамките на правомощията, поверени на Общността, посочените директиви се прилагат към всички лица от публичния и частния сектор, включително публичните органи във връзка с условия за наемане и условия на труд, включително условията за уволнение и заплащане.

7 Член 14, буква а) от Директива 2000/43 и член 16, буква а) от Директива 2000/78 предвиждат, че държавите членки взимат необходимите мерки, за да гарантират, че ще бъдат премахнати всички законови, подзаконови и административни разпоредби, противоречащи на принципа на равно третиране.

8 Член 15 от Директива 2000/43 гласи:

„Държавите членки определят режима на санкции, приложими при нарушаване на националните разпоредби, приети в съответствие с настоящата директива и приемат всички мерки, необходими за да гарантират тяхното прилагане. Санкциите, които могат да включат изплащане на обезщетение на жертвата, трябва да бъдат ефективни, пропорционални и [възпиращи]. […]“.

9 Член 17 от Директива 2000/78 предвижда:

„Държавите членки регламентират правилата за санкциите, приложими при нарушение на националните разпоредби, приети в съответствие с настоящата директива и предприемат всички необходими мерки да гарантират тяхното прилагане. Санкциите, които могат да включат изплащане на обезщетение на жертвата, следва да бъдат ефективни, пропорционални и [възпиращи]. […]“.

Национална правна уредба

10 Наредба № 137/2000 на правителството относно предотвратяването и санкционирането на всички форми на дискриминация (*Monitorul Oficial al României*, част I, № 431 от 2 септември 2000 г.) цели по-специално да осигури транспонирането във вътрешното право на Директиви 2000/43 и 2000/78.

11 Съгласно член 1, параграф 2, буква е), подточка i) от Наредба № 137/2000:

„Принципът на равенство между гражданите и принципът на недопускане на привилегии и дискриминация са гарантирани по-специално при упражняването на следните права:

[…]

е) икономическите, социалните и културните права, в частност:

i) правото на труд, на свободен избор на професия, на справедливи и задоволителни условия на труд, на закрила при безработица, на равно заплащане за един и същи труд, на справедливо и задоволително възнаграждение“.

12 Член 2, параграф 1 от посочената наредба предвижда:

„По смисъла на настоящата наредба дискриминация е всяко разграничаване, изключване, ограничаване или предпочитание, основано на раса, националност, етническа принадлежност, език, религия, обществена категория, убеждения, пол, сексуална ориентация, възраст, увреждане, хронично незаразно заболяване, серопозитивност, принадлежност към категория лица в неравностойно положение, както и всеки друг критерий, чиято цел или последица е да се ограничи или да не се допусне признаването, ползването или упражняването при равни начала на правата на човека и основните свободи или на признатите от закона права в политическата, икономическата, социалната и културната сфера или във всяка друга област на обществения живот“.

13 Член 27, параграф 1 от Наредба № 137/2000 гласи:

„Всяко лице, което счита, че е жертва на дискриминация, може да поиска пред съда да му се присъди обезщетение и възстановяване на положението, в което се е намирало преди дискриминацията, или да се премахнат последиците от дискриминацията по общия ред. […]“.

14 С решения от № 818 до № 820 от 3 юли 2008 г., № 1325 от 4 декември 2008 г. и № 146 от 25 февруари 2010 г. Curtea Constituțională обявява противоконституционността на различни разпоредби от Наредба № 137/2000, сред които член 27 от нея, доколкото от тези разпоредби следва, че юрисдикциите имат

компетентност да отменят или откажат прилагането на нормативни актове, имащи силата на закон, ако ги счетат за дискриминационни и да ги заместят с норми, изведени от съдебната практика или от разпоредби, съдържащи се в други нормативни актове.

15 Съгласно член 11, параграф 1 от Извънредна наредба на правителството (Ordonanța de Urgență a Guvernului) № 27/2006, изменена и допълнена със Закон № 45/2007 (наричана по-нататък „OUG № 27/2006“), както и буква A, точки 6—13 от приложение 1 към нея, прокурорите от Direcția Națională Anticorupție (Национална дирекция за борба срещу корупцията, наричана по-нататък „DNA“) и Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism (Дирекция за разследване на нарушенията в областта на организираната престъпност и тероризма, наричана по-нататък „DIICOT“) получават възнаграждение, съответстващо на това на прокурорите от прокуратурата към Înalta Curte de Casație și Justiție (Върховният касационен съд).

16 От дадените от запитващата юрисдикция уточнения е видно, че достъпът до прокурорските длъжности към Înalta Curte de Casație și Justiție и оттук предоставянето на свързаното с тях възнаграждение изискват по-специално заинтересованото лице да отговаря на условието да има прослужени осем години в съдебната власт, докато по отношение на прокурорските длъжности в DNA и DIICOT случаят не е такъв.

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

17 Ищците в първоинстанционното производство, които са магистрати, сезират Tribunalul Bacău с иск, насочен по-специално срещу същата тази юрисдикция, Curtea de Apel Bacău и Ministerul Justiției și Libertăților Cetățenești, с цел да им се присъди обезщетение за вредата, която са претърпели от дискриминационното им третиране в областта на възнагражденията като последица от статута, запазен в това отношение спрямо прокурорите от DNA и DIICOT.

18 В решение от 4 април 2008 г. Tribunalul Bacău приема, че ищците са били жертва на дискриминация, основана на принадлежността към обществено-професионална категория и на месторабота, критерии, които съответстват на критерия „обществена категория“, предвиден в член 2, параграф 1 от Наредба № 137/2000, и че в случая не е спазен закрепеният в член 6, параграф 2 от Кодекса на труда (codul muncii) принцип, според който възнаграждението за една и съща работа трябва да бъде едно и също.

19 Вследствие на това Tribunalul Bacău уважава предявения пред него иск и на основание член 27, параграф 1 от Наредба № 137/2000 осъжда ответниците да предоставят на посочените ищци правата на възнаграждение, съответстващи на разликата между вече полученото от тях възнаграждение и това, което е предвидено с OUG № 27/2006 за прокурорите от DNA и DIICOT, считано от датата на влизане в сила на тази правна уредба.

20 В подкрепа на жалбата, която е подало срещу това решение, Ministerul Justiției și Libertăților Cetățenești поддържа по-специално че Tribunalul Bacău е превишил границите на съдебната си компетентност, като си е предоставил законодателни правомощия в нарушение на посочените по-горе решения № 818—820, № 1325 и № 146 на Curtea Constituțională.

21 При тези обстоятелства Curtea de Apel Bacău решава да спре посоченото производство по обжалване и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Допускат ли член 15 от Директива [2000/43] и член 17 от Директива [2000/78], и двете транспонирани в националното право с [Наредба № 137/2000], публикувана отново с измененията, национална правна уредба или решение на Curtea Constituțională, с които или което се забранява на националните юрисдикции да предоставят на дискриминираните ищци считаните от тях за подходящи обезщетения за имуществени и/или неимуществени вреди, когато поправянето на вредата, настъпила в резултат от дискриминацията, засяга предвидено в закона право на възнаграждение, предоставено на друга обществено-професионална категория, различна от тази, към

която принадлежат ищците (вж. този смисъл решения № 1325/4.12.2008 г. и № 146/25.2.2010 г. на Curtea Constituțională)?

2) При утвърдителен отговор на първия въпрос, трябва ли националната юрисдикция да изчака отмяната или изменението на националните законови разпоредби и/или промяна в практиката на Curtea Constituțională, които по хипотеза са в противоречие с норми [на Съюза], или е длъжна да приложи пряко и незабавно по делото, което е в ход, разпоредбите [на правото на Съюза,] така както евентуално са тълкувани от Съда на Европейския съюз, като остави без приложение всяка национална законова разпоредба или всяко решение на Curtea Constituțională, която/което противоречи на [правото на Съюза]?“.

По предмета на преюдициалните въпроси

22 С оглед на съдържащата се в преюдициалното запитване информация преюдициалните въпроси се отнасят по същество, от една страна, до това дали, след като вече е осигурено прилагането във вътрешното право на член 15 от Директива 2000/43 и член 17 от Директива 2000/78, по-специално посредством разпоредба като член 27 от Наредба № 137/2000, посочените членове 15 и 17 трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат с решения на Curtea Constituțională да се изключи възможността посочената разпоредба на вътрешното право да предостави в полза на лицата, дискриминирани по отношение на тяхното възнаграждение въз основа на принадлежността към обществено-професионална категория и на месторабота, право на поправяне на вредите под формата на право на възнаграждение, предвидено в закона в полза на друга обществено-професионална категория. Ако се предположи, че случаят е такъв, с посочените въпроси се иска, от друга страна, да се установи дали при това положение националната юрисдикция е длъжна да не приложи подобна разпоредба на националното право или въпросната практика на Конституционния съд, без да е необходимо в това отношение да изчака законодателно изменение на посочената разпоредба или по нея да се даде ново тълкуване от страна на конституционната юрисдикция, с което да може да се осигури съответствието с правото на Съюза.

По допустимостта на преюдициалните въпроси

23 В писмените си становища румънското правителство и Ирландия оспорват допустимостта на преюдициалните въпроси, в частност по съображението че разглежданото в главното производство положение не попада в приложното поле на Директиви 2000/43 и 2000/78, нито, в по-общ смисъл, в това на правото на Съюза.

24 В самото начало в това отношение следва да се напомни, че съгласно член 267 ДФЕС Съдът е компетентен да се произнася преюдициално по-конкретно относно тълкуването на Договорите, както и на актовете на институциите на Съюза.

25 Съгласно постоянната съдебна практика процедурата, предвидена в член 267 ДФЕС, е инструмент за сътрудничество между Съда и националните юрисдикции. Следователно само националните юрисдикции, които са сезирани със спора и са длъжни да поемат отговорността за съдебното решение, имат право, предвид особеностите на всяко дело, да преценят както необходимостта от преюдициалното решение, с оглед на постановяването на тяхното решение, така и релевантността на поставените от тях въпроси на Съда (вж. по-специално Решение от 18 октомври 1991 г. по дело Dzodzi, C-297/88 и C-197/89, Recueil, стр. I-3763, точки 33 и 34, Решение от 17 юли 1997 г. по дело Leur-Bloem, C-28/95, Recueil, стр. I-4161, точка 24, както и Решение от 8 септември 2010 г. по дело Winner Wetten, C-409/06, Сборник, стр. I-8015, точка 36 и цитираната съдебна практика).

26 Следователно, след като поставените от националните юрисдикции въпроси се отнасят до тълкуването на разпоредба от правото на Съюза, Съдът по принцип е длъжен да се произнесе (вж. по-специално посочените по-горе Решение по дело Dzodzi, точка 35, Решение по дело Leur-Bloem, точка 25 и Решение по дело Winner Wetten, точка 36 и цитираната съдебна практика).

27 При все това Съдът е постановил и че при изключителни обстоятелства е длъжен да разгледа условията, при които е сезиран от националния съд, за да провери собствената си компетентност (вж. по-специално Решение от 11 юли 2006 г. по дело Chacón Navas, C-13/05, Recueil, стр. I-6467, точка 33 и цитираната съдебна

практика). Съдът може да не се произнесе по отправеното от национална юрисдикция запитване само ако е съвсем очевидно, че исканото тълкуване на правото на Съюза няма никаква връзка с действителността или с предмета на спора по главното производство, или когато проблемът е от хипотетично естество, или ако Съдът не разполага с необходимите фактически и правни елементи, за да бъде полезен с отговора на поставените му въпроси (вж. по-специално посочените по-горе Решение по дело Chacón Navas, точка 33, както и Решение по дело Winner Wetten, точка 37 и цитираната съдебна практика).

28 Така от постоянната съдебна практика следва, че непроизнасянето по преюдициално запитване, отправено от национална юрисдикция, може да се обоснове по-специално ако е съвсем очевидно, че правото на Съюза не може да се приложи нито пряко, нито косвено, към обстоятелствата на конкретния случай (вж. по-специално Решение по дело Leur-Bloem, посочено по-горе, точка 26 и цитираната съдебна практика).

29 В началото следва да се отбележи, че в случая запитващата юрисдикция не поставя на Съда въпроса дали положение като разглежданото в главното производство попада в приложното поле на Директиви 2000/43 и 2000/78, и по-специално съответно на членове 15 и 17 от тях, към които се отнасят преюдициалните въпроси.

30 В това отношение обаче се налага изводът, както посочват румънското правителство, Ирландия и Европейската комисия, че случаят не е такъв.

31 Всъщност в член 1 от Директива 2000/78 се уточнява, че нейната цел е да регламентира, по отношение на заетостта и упражняването на занятие, основната рамка за борба с дискриминацията, основана на религия или убеждение, увреждане, възраст или сексуална ориентация. От своя страна Директива 2000/43 има за цел, както следва от член 1 от нея, да създаде рамка за борба срещу дискриминацията въз основа на расов признак или етнически произход.

32 От акта за преюдициално запитване обаче е видно, че разглежданата в главното производство дискриминация изобщо не е основана на някой от така изброените в посочените директиви признаци, а се основава на обществено-професионалната категория по смисъла на националния закон, към която принадлежат заинтересованите лица, или на тяхната месторабота.

33 Следователно положение като разглежданото в главното производство не попада в общите рамки, установени съответно в Директиви 2000/43 и 2000/78 с оглед на борбата срещу някои видове дискриминация.

34 Всъщност, както следва по-специално от член 2, параграф 1 от същите директиви, уреденият в тях принцип на равно третиране се прилага по отношение на признаците, посочени в член 1 от тези директиви (вж. в този смисъл Решение от 17 юли 2008 г. по дело C-303/06, Recueil, стр. I-5603, точки 38 и 46).

35 Освен това следва да се напомни в това отношение, че в член 13 ЕО, понастоящем член 19 ДФЕС, в който са уредени само правомощията на Общността и въз основа на който са приети посочените директиви, не се посочват други видове дискриминация, основани на обществено-професионална категория или на месторабота, така че посочените членове 13 ЕО и 19 ДФЕС дори не могат да представляват правно основание за мерките на Съвета с цел борба срещу тези видове дискриминация (вж. в този смисъл Решение по дело Chacón Navas, посочено по-горе, точка 55 и Решение по дело Coleman, посочено по-горе, точка 46).

36 От всичко изложено по-горе следва, че положение като разглежданото в главното производство не попада в рамките на мерките, приети на основание член 13 ЕО, и по-специално, на Директиви 2000/43 и 2000/78, така че съответните членове 15 и 17 от тях, с които е свързано преюдициалното запитване, не се отнасят до подобно положение (вж. по аналогия Определение от 17 март 2009 г. по дело Mariano, C-217/08, точка 27).

37 Тъй като обаче както в мотивите на акта за преюдициално запитване, така и в първия си преюдициален въпрос Curtea de Apel Bacău е подчертал, че Наредба № 137/2000 осигурява транспонирането във вътрешното право на Директиви 2000/43 и 2000/78, следва да се постави и въпросът дали тълкуването на посочените членове 15 и 17 от Съда може да бъде обосновано, както поддържа Европейската комисия, по съображението че по силата на препращането в националното право към тези членове те са приложими към обстоятелства като разглежданите в главното производство.

38 Всъщност в това отношение следва да се напомни, че Съдът многократно е приемал, че е компетентен да се произнесе по преюдициални запитвания относно разпоредби от правото на Съюза при положения, при които фактите по главното производство не попадат в приложното поле на това право и поради това са от компетентността само на държавите членки, но при тези положения посочените разпоредби на правото на Съюза са приложими по силата на препращане в националното право към съдържанието на последните (вж. по-специално Решение по дело Leur-Bloem, посочено по-горе, точки 25 и 27 и цитираната съдебна практика, както и Решение от 3 декември 1998 г. по дело Schoonbroodt, C-247/97, Recueil, стр. I-8095, точки 14 и 15).

39 В това отношение Съдът подчертава, че когато националното законодателство съобразява правната уредба на чисто вътрешни положения с предвидената в правото на Съюза уредба, например за да се избегне дискриминация срещу гражданите на съответната държава или евентуално нарушаване на конкуренцията, или още за да се осигури единно производство по отношение на сравними положения, налице е несъмнен интерес от еднакво тълкуване на възприетите въз основа на правото на Съюза разпоредби или понятия, независимо от изискванията за прилагането им, за да се избегнат последващи различия в тълкуването (вж. по-специално Решение по дело Leur-Bloem, посочено по-горе, точка 32 и цитираната съдебна практика, както и Решение от 17 юли 1997 г. по дело Giloy, C-130/95, Recueil, стр. I-4291, точка 28).

40 Настоящият случай обаче не е такъв.

41 Несъмнено от акта за преюдициално запитване е видно, както вече бе напомнено, че Наредба № 137/2000 има за предмет по-специално да осигури транспонирането във вътрешното право на Директиви 2000/43 и 2000/78 и че член 27 от посочената наредба, който предвижда, че забранената дискриминация ангажира отговорността на лицата, които са я допуснали, и дава право на жертвите ѝ да получат обезщетение, осигурява в това отношение прилагането на член 15 от Директива 2000/43 и член 17 от Директива 2000/78. От това обаче не следва, че тълкуването на посочения член 27 трябва да бъде обусловено от разпоредбите на същите директиви или по-общо от тези на правото на Съюза, след като този член намира приложение към видове дискриминация, които са забранени само по силата на националното право и не попадат в приложното поле на тези директиви.

42 Всъщност в случая не е установено, че е налице несъмнен интерес от еднакво тълкуване на възприетите въз основа на правото на Съюза разпоредби или понятия, независимо от изискванията за прилагането им, така че Съдът да има правомощието да отговори на преюдициалните въпроси, които са му отправени от запитващата юрисдикция.

43 Преди всичко, актът за преюдициално запитване не съдържа достатъчно точно указание, от което да може да се направи извод, че като предвижда един и същ режим за поправяне на вредите от нарушения на предвидените в Директиви 2000/43 и 2000/78 правила за недопускане на дискриминация и от нарушения на правилата за недопускане на дискриминация, произтичащи само от националната правна уредба, националният законодател е възнамерявал да направи препращане, що се отнася до последните нарушения, към съдържанието на разпоредбите на правото на Съюза или да се съобрази със съдържащата се в последните правна уредба.

44 По-нататък, следва да се отбележи, от една страна, че режимът на санкции, който трябва да приложат държавите членки по силата на член 15 от Директива 2000/43 и член 17 от Директива 2000/78, представлява допълнение към предвидените в тези директива материалноправни правила за недопускане на дискриминация, чиято ефикасност този режим трябва да осигури. Както обаче бе подчертано в точки 31—36 от настоящото решение, посочените директиви изобщо не съдържат правило с оглед на недопускането на дискриминация, основана,

подобно на тази, за която се отнася спорът по главното производство, на обществено-професионална категория.

45 От друга страна, член 15 от Директива 2000/43 и член 17 от Директива 2000/78 се ограничават до това да предвидят задължение за държавите членки за въвеждане на режим на санкции, приложими към нарушенията на националните разпоредби, приети съгласно тези директива, като посочват в това отношение, че тези санкции трябва да бъдат ефективни, пропорционални и възпиращи, както и че могат да включват изплащане на обезщетение. Следователно, когато различните конкретни мерки, изисквани за прилагането на съответните разпоредби на правото на Съюза, трябва да се прилагат към положения, които не попадат в приложното поле на последните разпоредби, трудно може да се приеме, че тези мерки са съобразени със съдържащата се в същите тези разпоредби правна уредба или че препращат към понятия, съдържащи се в тях, с оглед на осигуряването на еднаквото им тълкуване, независимо от изискванията за прилагането им.

46 Накрая, следва да се подчертае, че в случая преюдициалните въпроси се отнасят по същество не толкова до това да се даде тълкуване на материалното съдържание на член 15 от Директива 2000/43 и член 17 от Директива 2000/78, а по-скоро до това да се определи дали принципът на предимство на правото на Съюза допуска национална правна норма с конституционен ранг като тълкуваната от конституционната юрисдикция на съответната държава членка, която норма, при наличие на положение, което не попада в приложното поле на тези разпоредби на правото на Съюза, предвижда да се остави без приложение националното правило, с което впрочем се осигурява транспонирането на посочените разпоредби в правото на Съюза или да се тълкува това национално правило по начин, който би противоречал на тези разпоредби, ако посоченото положение попадаше в приложното им поле.

47 В това отношение, макар необходимостта да се осигури еднакво тълкуване на нормите на правото на Съюза да може, както вече бе напомнено по-горе, да обоснове разширяване на тълкувателната компетентност на Съда до съдържанието на тези норми, включително в хипотезата, в която последните се прилагат само косвено към дадено положение вследствие на препращане към тях от правило

на националното право, за сметка на това същото съображение не може да доведе до това да се отдаде предимство на посочената норма на правото на Съюза пред националните норми от висш ранг, което да налага относно подобно положение да не се прилага посоченото правило на националното право или да не се възприема даденото му тълкуване, тъй като по този начин би се нарушило разпределянето на правомощията между Съюза и държавите членки.

48 От всичко изложено по-горе следва, че поставените от Curtea de Apel Bacău въпроси, които не са насочени към това да се провери дали положение като разглежданото в главното производство попада в приложното поле на член 15 от Директива 2000/43 и член 17 от Директива 2000/78, а изхождат по-скоро от предположение, че случаят налага да се поиска тълкуване от Съда, въпреки че посочените разпоредби от правото на Съюза явно не могат да намерят нито пряко, нито косвено приложение към обстоятелствата на конкретния случай, трябва да се считат за недопустими.

По съдебните разноски

49 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (четвърти състав) реши:

Преюдициалното запитване, направено от Curtea de Apel Bacău (Румъния), е недопустимо.

Подписи